

Страдање породице Козлина

Василије Козлина

vasilijekozlina@gmail.com

Информативни прилог / Сјећање

УДК 343.819.5:341.485(=163.41)

DOI 10.7251/TOP2107132K

Село Стојмерић у котару Вељун на Кордуну било је дом породици Козлина. У селу се налазило неколико породица са истим презименом, а једна од њих је кућа Петра Козлине, рођеног 1906. или 1907. године, од оца Михајла, док је име мајке непознато. Петар се оженио Даницом Вучковић, те са њом имао шесторо деце. Приликом једног лова, он је повредио ногу, те је морао део ње да ампутира. Рат је дочекао у свом селу, као и остало становништво. На Ђурђевдан су се у селу појавиле усташе, које се говориле мушкарцима да се спреме за полазак на рад у Немачку. У том тренутку нико није слутио најгоре. Свега три до четири усташе су повеле већи део села ка Вељуну. Петар је свратио кући да се поздрави са својом супругом, остављајући јој новац који је имао код себе. За себе је узео крупне новчанице, а њој је оставио ситније како не би заузимале простор у његовом џепу. Кренуо је са усташама. Колико народ није био свестан шта ће се догодити показује пример друге породице Козлина. Жена Мојсије Козлине, када је чула да народ мора на рад у Немачку, позвала је свога сина Мојицу, који је у том тренутку обрађивао земљу, да пође са оцем. После рата се неизмерно кајала због ове одлуке...

Петар Козлина био је у групи од тридесетак људи који су директно одведени на стратиште у Хрватски Благај. У његовој групи су се налазиле његове комшије, такође Козлине, Петар, Станко, Милић, Станко, Милош, Љубан, али и Милован Лапћевић, Миле Обрадовић, Милутин Кекић, те поп из Цвијановић Брда, Димитрије Скорупан. Они су вођени кроз шуму Лисац, где су усташе почеле да их муче. Сви су одведени у школу у Хрватском Благају, а потом на вечно почивалиште у јаму крај школе. После рата су случајни пролазници знали стати да одморе код школе и пусте своје коње да једу дивљу зоб засађену над стратиштем. Уколико би неки локални пролазник то видео, одмах би

викнуо на случајног пролазника да помери своје коње јер су ту клали људе!

Петрова кућа је запаљена прве године рата, а његова жена Даница се нашла у збегу са шесторо деце. Сви су преживели рат и населили се у бачком селу Чонопља.

После 77 година, аутор овог текста обишао је стратиште и село Стојмерић. Стратиште је обрасло у шуму, те му је немогуће прићи. Остали су само остаци некадашње школе у којој су мучени затворени Срби, а до јаме се не може доћи. У селу Стојмерић више нема домаћинства, само воћњаци.

*Пешар Козлина 1906/7-1941.
Фотографија из породичне архиве.*